ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΙΕ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Συγκρατήθηκε ὅμως.

Τί θὰ κέρδιζε ἂν τόκανε αὐτό :

Μήπως ἄλλωστε δὲν μποροῦσε νὰ κάμη κάτι καλύτερο ; Μήπως δὲν μποροῦτε νὰ κρατήση καὶ νὰ μὴ στείλη τὴν ἀπάντησί της στὸν Σαντί ; Ἔτσι θ' ἀπόφευγε τὸν κίνδυνο... Μὰ ὄχι... ὄχι. Αὐτὸ δὲν θὰ τόκανε ποτέ, ποτέ. Τὸ θεωροῦσε δειλία, ἀνανδρία, ποταπότητα. Καλύτερα νὰ φέρνοταν σὰν ἄνδρας. Ἂς γινόταν τὸ μοιραῖο. Αὐτὸ ἦταν τὸ καλύτερο.

Ξανάβαλε τὴν ἐπιστολὴ στὸ φάκελλο καὶ τὴν ἔδωσε στὸ μικρό.

— Νά, πάρτην, παιδί μου. Πήγαινέ την στὸν κύριο ποὺ σ'ἔστειλε.

Ὁ μικρὸς πῆρε τὴν ἐπιστολὴ κ' ἔφυγε.

Ὁ Μωρεσκὰν ξαναγύρισε στὴν ἔπαυλι, ἀνέβηκε στὸ γραφεῖο του καὶ σωριάστηκε σὲ μιὰ πολτρόνα. Ὅλα γι' αὐτὸν εἶχαν πειὰ τελειώσει. Ἦταν καταδικασμένος σὲ θάνατο ! Ἔτρεπε λοιπὸν νὰ συντάξη τὴν διαθήκη του καὶ ν' ἀφεθῆ πλέον στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ ..

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Τὸ πρωΐ τῆς ἄλλης μέρας ὁ Μωρεσκὰν ξύπνησε πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, κάθησε στὸ κρεββάτι του κ' ἐχτύπησε τὸ κουδοῦνι. Στὸν καμαρίερη ποὺ παρουσιάστηκε, εἶπε νὰ εἰδοποιήση τὸν κ. ντ' Ἐρμανύ, ὁ ὁποῖος ἐφιλοξενεῖτο στὴν ἔπαυλι, μαζὺ μὲ τὸν ἄλλο μάρτυρα τῆς μονομαχίας τὸν κ ντὲ λα Ζαρντύ.

Σὲ λίγο ὁ ντ' Ἐρμανὺ μπῆκε στὴν κρεββατοκάμαρη τοῦ βαρώνου καὶ κάθησε πλάϊ στὸ κρεββάτι του.

— Μ' ἐζήτησες, φίλε μου ; τοῦ εἶπε.

— Ναί, εἶπε ὁ Μωρεσκάν. Ἤθελα νὰ μιλήσω μαζύ σου.

— Σὲ ἀκούω.

— Ἴσως ἔπειτα ἀπὸ λίγες ὧρες νὰ εἶμαι νεκρό·, κόμη Γι' αὐτό...

Ὁ ντ' Ἐρμανὺ τὸν διέκοψε :

— Μὴν ἀπελπίζεσαι, βαρῶνε. Μὴ χάνης τὴν ψυχραιμία σου. Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ μονομαχεῖς ἄλλωστε...

— Ξέρω τί λέω, ἀγαπητέ μου. Ἐμονομάχησα πολλὲς φορές. Μὰ σήμερα τὰ πράγματα εἶνε διαφορετικά. Ὁ ἀντίπαλός μου εἶνε πιὸ ἰσχυρὸς ἀπὸ μένα, ὅπως ἐγὼ ἤμουν πιὸ ἰσχυρὸς ἀπὸ τὸν Ἰάκωβο ντὲ Λὲρν ὅταν τὸν σκότωσα. Ὑποθέτεις κανεὶς πὼς μὲ τιμωρεῖ ὁ Θεὸς γιὰ τὴν πράξι μου αὐτή. Μὲ τιμωρεῖ ὁ Θεὸς κ' ἡ γυναῖκα μου, ναί, ἡ γυναῖκα μου, δὲν ἔχω καμμιὰ ἀμφιβολία γι' αὐτό. Ὁ Σαντὶ θὰ προσπαθήση νὰ μὲ σκοτώση, γιὰ νὰ εὐχαριστήση τὴν Ἰωάννα, γιὰ νὰ τὴν κάνη δική του.

— Ὑποθέτω πὼς ἀδικεῖς τὴ γυναίκα σου, βαρῶνε.

— Ὄχι, κόμη. Δὲν θάλεγα ποτὲ τὰ λόγια αὐτὰ εἰς βάρος τῆς βαρώνης, ἂν δὲν ἤμουν βέβαιος γιὰ τὶς διαθέσεις της... Ἀλλοίμονο !... Τὸ ἐπατάλαβα πειὰ καλά. Ἡ βαρώνη ἐπιθυμεῖ τὸ χαμό μου γιὰ τὸ κακὸ ποὺ τῆς ἔκαμα, σκοτώνοντας τὸν ντὲ Λέρν. Χθὲς ἔπιασα μιὰ ἐπιστολή της στὸν Σαντί. Τοῦγραφε κατηγορηματικὰ πὼς ἀδιαφορεῖ γιὰ μένα. Κάτω ἀπ' τὶς γραμμὲς τῆς ἐπιστολῆς της, ἐμάντεψα τὶς διαθέσεις της. Τοῦγραφε καθαρὰ σχεδόν : Σκότωσέ τον !... Καταλαβαίνεις ;

Ὁ ντ' Ἐρμανὺ ἔσκυψε τὸ κεφάλι του, χωρὶς ν' ἀπαντήση. Τί μποροῦσε ἄλλωστε νὰ πῆ ; Καταλάβαινε κι' αὐτὸς πὼς ὁ βαρῶνος εἶχε δίκηο.

— Βλέπεις, φίλε μου, πὼς δὲν ἔχεις νὰ πῆς τίποτε, τοῦ εἶπε ὁ Μωρεσκάν. Τὰ πράγματα μιλοῦν μόνα τους. Ἄκουσέ με λοιπὸν μὲ προσοχή. Ἔκαμα τὴν διαθήκη μου. Σοῦ τὴν παραδίδω, γιατὶ δὲν εἶχα καιρὸ νὰ πάω στὸ Παρίσι νὰ τὴν δώσω στὸ συμβολαιογράφο μου.

Συγχρόνως ὁ Μωρεσκὰν ἄνοιξε ἕνα χαρτοφύλακα κ' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα σφραγισμένο φάκελλο, τὸν ὁποῖο παρέδωσε στὸν κόμητα. Κύτταξε κατόπιν τὸ ρολόγι του καὶ εἶπε :

— Εἶνε καιρὸς νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ ἑτοιμασθῶ.

Ὁ ντ' Ἐρμανὺ σηκώθηκε νὰ φύγη.

— Μεῖνε, τοῦ εἶπε ὁ βαρῶνος. Ἔχω ἀνάγκη ἀ τ' τὴν συνεργασία ἑνὸς καλοῦ φίλου.

Κι' ἀμέσως σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεββάτι του κι' ἄρχισε νὰ ντύνεται.

Ὁ ντ' Ἐρμανὺ βημάτιζε ἐπάνω - κάτω καπνίζοντας ἕνα ποῦρο. Ἦταν ὑπερβολικὰ στενοχωρημένος. Καταλάβαινε καλὰ πὼς ὁ βαρῶνος διέτρεχε σοβαρὸ κίνδυνο. Κι' ἂν ὁ Σαντὶ δὲν ἦταν ἕνας κοινὸς παλληάνθρωπος, θὰ πήγαινε νὰ τὸν δῆ, νὰ τοῦ μιλήση, θάκανε τὴν παρατυπία αὐτή, γιὰ νὰ σώση τὸν φίλο του.

Ἔξαφνα ἄκουσε τὸν Μωρεσκὰν νὰ ψιθυρίζη :

— Θεέ μου, συγχώρησέ με !...

Τί ἔχεις, βαρῶνε ; τὸν ρώτησε.

Ὁ Μωρεσκὰν τὸν κύτταξε κάμποση ὥρα ἀμίλητος, σιωπηλός, λυπημένος καὶ τέλος τοῦ εἶπε :

— Μοῦ συμβαίνει, κόμη, κάτι τὸ περίεργο, τὸ ἀνεξήγητο.

— Μπορῶ νὰ τὸ μάθω ;

— Ναί. Λέγοντάς το θ' ἀλαφρωθῶ κάπως. Γιατὶ ὑποφέρω πολύ, πάρα πολύ. Ἰδοὺ περὶ τίνος πρόκειται : Εἶδα ἀπόψε στὸν ὕπνο μου τὸν ντὲ Λέρν. Ἦταν διπλωμένος μ' ἕνα σεντόνι γεμᾶτο αἵματα καὶ μὲ φοβέριζε μὲ τὸ δάκτυλο, τρίζοντας τὰ δόντια του. Ἡ θέα του ἦταν τόσο φρικώδης, ὥστε ξεφώνησα μέσα στὸν ὕπνο μου καὶ ξύπνησα ἀμέσως. Ὅταν ξανακοιμήθηκα ὁ ἴδιος ἐφιάλτης μὲ βασάνισε ὡς τὸ πρωΐ. Καὶ τώρα ἀκόμη ποὺ εἶμαι ξυπνητὸς δὲν μπορῶ ν' ἀπομακρύνω τὴν σκέψι μου ἀπ' τὸν ἄτυχο αὐτὸ νέο, ὅσο κι' ἂν ἀγωνίζομαι γι' αὐτό. Τὸν βλέπω σχεδὸν μπροστά μου, τρομερόν, ἀπειλητικό, χλωμό, ἀπαίσιο !... Τί λὲς σὺ γι' αὐτὸ κόμη ;

— Ὅτι δὲν πρέπει νὰ σὲ ἀνησυχῆ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, βαρῶνε. Εἶνε ταραγμένα τὰ νεῦρα σου, αὐτὸ εἶνε ὅλο.

— Μακάρι νὰ εἶνε ἔτσι. Ἀρχίζω νὰ πιστεύω, μολαταῦτα, πὼς οἱ νεκροὶ γυρίζουν ἀπ' τὸν ἄλλο κόσμο καὶ ἐκδικοῦνται σκληρά, ἀδυσώπητα...

— Παραμύθια.

— Παραμύθια τὰ ὁποῖα πέρνουν πολλὲς φορὲς τὴν σκληρὰ δύναμι τῆς πραγματικότητος καὶ μᾶς τυραννοῦν. Ἂς εἶνε ὅμως... Πῆρες τὸ πρόγευμά σου ;

— Ὄχι ἀκόμη.

— Ὁ ντὲ λα Ζαρντὺ ξύπνησε ;

— Ναί.

— Πήγαινε νὰ τὸν βρῆς καὶ περιμένετέ με στὴν τραπεζαρία. Θἄρθω σὲ λίγο.

Ὁ ντ' Ἐρμανὺ ἔφυγε.

Ὁ Μωρεσκὰν κυττάχτηκε στὸν καθρέφτη, ἔτριψε τὰ μάγουλά του γιὰ νὰ φύγη ἡ χλωμάδα ποὺ χε ἁπλωθῆ σ' ὅλο του τὸ πρόσωπο, πῆρε ὕφος ἀνθρώπου ἡσύχου καὶ ἤρεμου ψυχικῶς καὶ χτύπησε τὸ κουδοῦνι.

— Ξύπνησε ἡ κυρία βαρώνη ; ρώτησε τὸν καμαριέρη του.

— Μάλιστα, κύριε.

— Πολὺ καλά, πήγαινε.

Ὁ Μωρεσκὰν ἔκαμε μερικὲς βόλτες στὴν κρεββατοκάμαρά του, ξανακυττάχτηκε στὸν καθρέφτη καὶ ψιθύρισε :

— Δὲν θέλω νὰ νομίση πὼς φοβοῦμαι. Εἶμαι ἄνδρας. Καὶ θὰ πεθάνω σὰν ἄνδρας !...

Βγῆκε κατόπιν στὸ διάδρομο καὶ τράβηξε πρὸς τὸ δωμάτιο τῆς Ἰωάννας

Ἡ κ. Μωρεσκὰν εἶχε ξυπνήσει πρὸ μισῆς ὥρας. Εἶχε ἀνοίξει τὸ παράθυρό της καὶ ἀνέπνεε τὸν μυρωμένο πρωϊνὸ ἀέρα. Τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ σύζυγός της θὰ μονομαχοῦσε σὲ λίγη ὥρα, δὲν τὴν ἀνησυχοῦσε καθόλου. Ἦταν ἀπολύτως ἡσυχη.

Ἔβγαλε ἕνα σφραγισμένο φάκελλο καὶ τὸν ἔδωσε στὸν κόμητα.

Ἴσως μετὰ μιὰ-δυὸ ὧρες νἆταν χήρα. Μὰ αὐτὸ ἐλάχιστα τὴν ἀνησυχοῦσε. Ἡ σκέψις της ταξείδευε μακρυά. Θυμόταν ἕνα ἄλλο πρωΐ, ἕνα πρωΐ ἀγωνίας, μιὰ νύχτα δακρύων καὶ θρήνων. Ὁ σύζυγός της θὰ μονομαχοῦσε καὶ τότε. Τὸν ἄκουγε νὰ ἑτοιμάζεται στὸ δωμάτιό του κ' ἡ καρδιά της σφίγγοταν. Ἦταν τὸ θλιβερὸ ἐκεῖνο πρωΐ τῆς μονομαχίας τοῦ βαρώνου μὲ τὸν Ἰάκωβο ντὲ Λέρν.

Πόσο τῆς εἶχε στοιχίσει ἡ μονομαχία αὐτή !... Τῆς εἶχε κομματιάσει τὴν καρδιὰ γιὰ πάντα !... Καὶ τώρα ὅσο τὴν σκέπτονταν τόσο πιὸ μεγάλη ἱκανοποίησι ἔννοιωθε γιὰ τὸν κίνδυνο, στὸν ὁποῖο αὐτὴ ἡ ἴδια εἶχε σπρώξει τὸν βαρῶνο...

Ὁ Σαντὶ θὰ τὸν σκότωνε ἴσως. Μὰ τί τὴν ἐνδιέφερε ; Ὁ βαρῶνος θὰ πλήρωνε ἔτσι τὸ ἔγκλημά του εἰς βάρος τοῦ Ἰακώβου, εἰς βάρος αὐτῆς τῆς ἴδιας. Ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῆ. Τῆς εἶχε φερθῆ τόσο βάναυσα ! Τῆς εἶχε ματώσει τὴν καρδιά, τῆς εἶχε καταστρέψει τὸ πιὸ γλυκὸ της ὄνειρο, ὅλη της τὴ ζωή...

Ἔξαφνα ἄκουσε νὰ χτυποῦν στὴν πόρτα τῆς κάμαράς της. Ἡ καρδιά της σφίχτηκε. Κατάλαβε. Ἦταν ὁ βαρῶνος. Μολαταῦτα ξαναβρῆκε τὴν ψυχραιμία της καὶ φώναξε :

— Ἔμπρός !

Ἡ πόρτα ἄνοιξε Δὲν εἶχε κάμει λάθος. Ἦταν ὁ Μωρεσκάν, ὁ σύζυγός της, ὁ μελλοθάνατος, τὸ ἐξιλαστήριο θῦμα της. Ὁ βαρῶνος στάθηκε στὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας, χαιρέτησε καὶ ρώτησε :

— Μήπως σᾶς ἐνοχλῶ ;

— Ὄχι, ἀπάντησε ψυχρὰ ἡ Ἰωάννα.

Ὁ Μωρεσκὰν μπῆκε στὸ δωμάτιο κ' ἔκλεισε πίσω του τὴν πόρτα. Πλησίασε κατόπιν τὴν γυναίκα του καὶ τῆς εἶπε :

— Ἐπιθυμοῦσα νὰ σοῦ μιλήσω, Ἰωάννα.

— Σᾶς ἀκούω, λέγετε, ἀπάντησεν ἐκείνη ἀδιάφορα.

— Ξέρετε ὅτι σὲ δυὸ ὧρες μονομαχῶ.

— Τὸ ξέρω.

(Ἀκολουθεῖ)